

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Salgın boyunca geliri sürekli azalan işletme sahiplerinin tek çaresi kredi çekmek oldu. Son bir ayda icra dairelerindeki dosya sayısı geçen seneye göre 1 milyon 752 bin arttı.

BABA,
EVE HACİZ
GELDİ!

NE ÇABUK
GELDİ SİRAN
...

MASKE
MESAFE
TEMİZLİK

098

HOSGELDİNİZ

1(ツ)ノ

128

122T!

Her market alışverişine nedense küçük bir Avrupa tatili gibi davranıyorum, "bu sene zor geçti ve biz bunu hakettik" havasında dolaşıyorum reyonları. Kaza bela Avrupa'ya tatile gittiğimiz vakitler kendimi hiçbir yerde güvende hissedemeyip huzuru oranın süpermarketlerinde bulmuştum, belki de onunla alakalıdır. "Ebru bak buranın algıdasının ismi başka, magnum da magnum değil, başka bişey", "Ebru bak kolanın çilekisini yapmışlar, kim içer ya çilekli kolay, manyamış bunlar" diye yapay gündemlerle bebeğimi o reyondan o reyona sürüklemiş, uzunca süreler market Avrupa'sından gerçek Avrupa'ya çıkmayı reddetmişim. Gerçek Avrupa'da hem bizi istemiyorlar hem de bütün paramızı almak istiyorlar gibi geliyordu. Biz gelmeseydik, sadece Euro'ya çevirdiğimiz paralarımız gelseydi daha mutlu olacak gibiydiler. Ya da ben fazla alınganlık gösterdim bilmiyorum.

Market alışverişinden küçük Avrupa tatilinden döner gibi çıktım. Kendime değişik biralar, bebeğime ufak bir çikolata, oğluşuma Avrupa hatırası küçük bir hediye. Oysa marul maydanoz almak için girmiştim. Ne bileyim ben. Elimde biralar yüzünden kaban, ağırlaşan alışveriş torbalarıyla sokağa

çıktığımda markete bisikletle geldiğimi hatırladım. Tabi ya. İşten bisikletle eve dönerken yeşillik alınacak diye markete girmiştim. Torbaları bisiklete bağlayıp sürmeye çalışırken düşüp biraları kırdığımı, yerde yatarken kırılan bira şişelerinden akan biraların yüzüme ulaştığını ve gözyaşlarına karıştığını, çevreden gelip geçenlerin "yazık ya, bak ağlıyor" dediğini çok net bir şekilde gözümde canlandırabilirdim. Bunu yaşamak istemediğime karar verdim. Ev yakın, torbaları bırakırım, sonra gelirim bisikleti bağladığım yerden alırım. Son dört beş aydır aklıma gelen en iyi fikir, aldığım en iyi karar bu sanırım.

Olaylar çok aklımdaki gibi gelişmedi. Eve girdiğimde oğluşum geldiğime çok sevindi, hemen önümde çömeldi ve bezine kakasını yaptı. Babiş diye bağıarak kaka yapan bir çocuk. İnsan böyle anlar için yaşıyor, böyle anların hayaliyle işten eve koşuyor. Kakasıydı, yemeğiymiş, banyosuymuş, osuydu busuydu derken değil saatler yıllar geçiyor, bir bakmışsınız çocuklarınız sizin odada olduğunuza aldırış etmeden hangi huzurevi kaç para istiyor, en hesaplısı hangisi, kim ne kadar para verecek, sizin mallarınızdan hangileri satılırsa huzurevi bedavaya gelir onu tartışıyorlar. Oysa benim istediğim huzurevi belli, yaşlılığında internet kafe gibi düzenlenmiş, aktivite olarak counter strike, unreal tournament falan oynanan bir huzurevi istiyorum. Diğer yaşlıların kucağına el bombası, alınının ortasına kanas mermisi bırakmak istiyorum. Geleceğin huzurevinde yaşamak istiyorum. Onun yerine türk sanat müziği aktiviteli bir huzurevine yazdırırlarsa çok üzülürüm.

Bisikleti marketin önünde bıraktığım gece 23.30 civarı aklıma geldi. Kakam bile gelse yerimden kalkmamaya yemin ettiğim bir saatte aklıma geldi. Bebeğime söyledim "bisiklet marketin orada direğe bağlı, bir şey olmaz değil mi?" diye. Bir teselli aradım. "Hemen git, hala çalmadılarsa al getir, kesin çalarlar" dedi. Bisiklet mavi olduğu için göze hoş gelen ve görenlerde sahip olma isteği uyandıran bir bisiklet, gerçekten de çalınmış olabilir ve bu çalanın suçu olmaz. Kayahan'ın da dediği gibi: Sarı saçlarından sen sorumlusun. Siz kazandınız, malıma sahip çıkmaya gidiyorum. Sizin yüzünüzden.

Çocuk gibi mızıldaya mızıldaya marketin önüne vardığımda iki tane çocuğun bisikletin tepesine tırmanmış direğe bağlı bisikleti ayı gibi sarsarak eğlendiklerini gördüm. Bu saatte ne çocuğu ya, orman cini gibi. Pantolon gömlek giyinmişler, benden 1.5 kat daha yakışıklılar. Düşünden mevlütten kaçmış gibiler. Hemen yanlarına gitmedim, bir süre beni göremeyecekleri bir yerde saklanıp yanlarına gittiğimde ne söyleyeceğimi düşündüm. Ne söylesem hem hoşlarına gider, hem de bana hak verirler, hem de beni bir abileri olarak görürler, hem de bana saygı duyar ve hemen bisikletin üstünden inerler? Tam kafamda söyleyeceğim şeylerin ucunu başını buldurmaya başlamışken son 15 dakikadır gölgelere sinmiş sapık gibi 9-10 yaşında çocukları gözetlediğimi fark ettim. Altımda pijamayla. Dergiye yazarken de böyle gecikiyorum işte, ilk cümleyi bulmaya çalışırken saatler geçiyor.

ilker altungök

**60 yaşında
skinny jean
giymiş kart
zampara**

Çağı yakalamak,
yenilikleri ıskalamamak

bizden önce bu kadar revaçta mıydı bilmiyorum ama seksenli yıllar Türkiye’si, bu lafları hiç eksik olmadığı; ortalığın vizyondan, misyondan, sinerjiden geçilmediği yıllardı. Ben o yakalanması, iskanlanmaması gereken teknolojinin hemen hemen içine doğdum. Tamam internet yoktu, bilgisayarların birbirleriyle haberleştiği BBS falan vardı sadece ve modemler galiba bilgisayardan da pahalıydı ama neticede küçük yaşlardan itibaren bilgisayarlarla içli dışlı oldum. Yabancı dil dediler, elimden geldiğince öğrendim, üniversite dediler bitirdim, yüksek lisansa bile başladım da okuldan atıldım. Hani şimdiki hâlimi alıp 1985’e koysan, “İşte çağı yakalamış örnek bir insan,” diye Anavatan Partisi seçim afişine koyarlar. Hani biraz daha çağı yakalasam işletme, turizm ya da tekstil mühendisliği okuyacaktım. Zira 1980’lerden bakıldığında çağı yakalamak ancak bunlarla mümkündü.

Tabii çağın, öyle arkasından koşup yakalanacak bir şey olmadığını, öyle davranıldığında 60 yaşına geldiği hâlde skinny jeans giyip kendini genç hissettiğini iddia eden kart zampara gibi olduğunu eninde sonunda anladık. O da anladıysak. Yoksa bir şeyleri “dijitalleştirerek” “oyunlaştırarak” falan çağı yakalandığını zannedenlerimiz hiç de az değil.

Batının “maneviyatını” değil sadece teknolojisini
aldığımız da aslında ancak bu kadar net ispatlanabilir

ayrıca:Türkiye, üç beş G-7 ülkesi gezmiş herkesin farkına vardığı gibi, teknoloji açısından çağı hemen herkesten iyi yakalamış. Misal on yıl kadar önce, Münih'te ziyaret ettiğim Tuncay Acar, bana heyecanla bir şey göstermek istedi. Beraber bir ATM'ye gittik, cebinden bir miktar para çıkardı ve bankamatikten hesabına para yatırdı. Ben bana ne göstereceğini merakla beklerken **“Gördün mü?”** diye sordu. **“Neyi gördün mü?”** dedim, **“Bankamatığe yatırdığın parayı anında saydı, hesaba geçti.”** **“Abi,”** dedim, **“biz bunu Türkiye’de on beş yıldır falan yapıyoruz zaten.”** Onlara yeni gelmiş.

Bir çok başka ülkede, hâlâ monochrom yeşil ekranla çalışan bankamatikler, faturalarını ödemek için her ay eliyle çek doldurup postaya veren insanlar, kredi kartın dev makineden geçirerek işlem yapan satıcılar gördüm. İnternet bankacılığı? Emin olun bu G-7 ülkelerinin hemen hiçbirinde Türkiye'deki kadar gelişmiş internet bankacılığı hizmeti yok. İnternet bankacılığı için hani bizim cep telefonlarımıza işlem şifresi falan geliyor ya (üstelik en başından beri) bana bir zarf içinde yüzlerce şifre yazılı bir kağıt gönderdiler. İnternet bankacılığında bir işlem yaptığımda site bana **“5. Satır, 24. Sütundaki rakamı giriniz”** diyordu, ben de o elimdeki kâğıttan ilgili rakamı bulup giriyordum da öyle onaylıyordu. O sırada Türkiye'de şifrematikler falan esnafın elinde anahtarlık olmuş.

Bizdeki e-devletin yanına yaklaşabilen bir uygulama örneğin ne Amerika ne Almanya'da var. Bırakın adli sicil kaydı, sigorta dökümü, soyağacı bilgisi çıkarmak, ikametgah il mühaberi bile alamıyorsun hiçbirinde. Hani yakınıyoruz ya, "internette geriyiz, internette geriyiz," diye. Ben Türkiye'de mobil şebekesinin çalışmadığı

köy görmedim ama Avrupa'nın Amerika'nın en büyük şehirlerinin biraz dışına çıktığınızda telefonunuzla anca atari oynayabilirsiniz, o da oynadığınız atari oyunu internet bağlantısı gerektirmiyorsa.

2007-2008 gibi Amerika'da video kiralama dükkânlarında hâlâ VHS vardı mesela. VHS yahu, video kaset. Bize de geldi, sonra özel televizyonlar açılınca öyle hızlı yok oldu ki, DVD'ler geldiğinde daha önce böyle bir format olduğunu bilmeyen insanlar bile vardı.

Yani biz batının teknolojisini, batıdan bile hızlı aldık, kimi zaman batı dünyası için teknoloji konusunda pilot bölge olduk ve obur bir şekilde teknoloji tükettik. Bizim ATM'ler uzay mekiğine benzemeye başladığı hâlde, koskoca Amerika'da hâlâ bizim 1988'de kullandığımız ATM'lerin kullanılmaya devam edilmesinden, özel televizyonlar gelir gelmez VHS'yi kaldırıp çöpe atmamızdan da anlayacağınız gibi çarçabuk da tükettik. Hep en yenisi, en iyisi, en son modeli diye farkına varmadan 60 yaşında skinny jean giymiş kart zamparalara döndük. Çünkü “maneviyatını, düşüncesini, fikrini, anlayışını” zinhar almadık.

Halbuki yakalamak şöyle dursun, durup tadını çıkarmak için bize sunulan bütün bu teknolojik yenilikleri sindirerek, arkasındaki fikri kavrayarak, ezberden “Ooo dev teknoloji” diye değil, “Hmm şu ve şu işe yarıyormuş,” diye karşılamamız gerekiyordu. Çünkü obur gibi ne bok olduğunu bile anlamadan, sırf üç beş papağan “Gelecek burada! Yeni çağ bu!” dedi diye sıfırlara ve birlere tapınmak; 65 yaşında skinny jean giyip, kronik gastriti olduğu hâlde Starbucks’ta duble espresso sırasına girmekten farksız.

NE DERSİNİZ?

SELAM SEVGİLİ OKURLAR. YENİ BİR "NE DERSİNİZ?" KÖSESİYLE KARŞINIZDAYIM. YİNE BAŞIMA İŞ AĞTI, GELİP SİZİN KAFANIZI ÜTÜLEYECEĞİM.

BURADA SİZE, HER DALLAMALIĞI YAPIP SONRA "LİNGLENİYORUM" DİYE AĞLAYAN FENOMEN AYAGI GEKMEYECEĞİM: İTİRAF ETMELİYİM Kİ BU ELEŞTİRİLERE HAK VERİYORUM.

GEÇTİMİZ GÜNLERDE GİZDİĞİM BİR KARİKATÜR HAKKINDA GEŞİTLİ YORUMLAR ALDIM. ARALARINDA, FIKRİNE DEĞER VERDİĞİM İNSANLARDAN GELEN SERT ELEŞTİRİLER DE VARDI; HATTA BUNLARDAN BİRİNDE "HALK DÜŞMANI" İLAN EDİLDİĞİMİ GÖRDÜM...

EVET, SANIRIM BEN BİR TOPLUM DÜŞMANIYIM

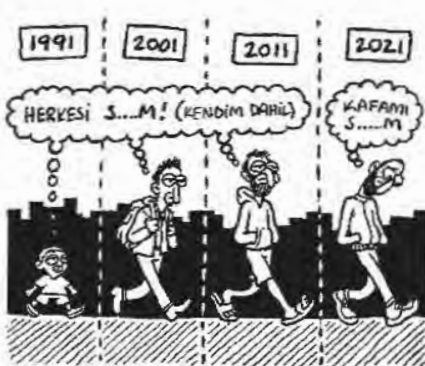

NE YALAN SÖYLEYİYİM ÖNCE BİRAZ UTANDIM. İDDİALARI LAF EBELİĞİYLE GEÇİTİRMEMEYE ÇALIŞTIM... YERİ GELDİ İNKÂR ETTİM, YERİ GELDİ KARŞIMDAKİNİN SÖZLERİNİ ÇARPITTIM

SİZE SORU SORACAKSINIZ BEN CEVAPLAYACAĞIM

SAKİN KAFAYLA DÜŞÜNÜNCE ASLINDA YILLARDIR BU YÖNÜMLE BARİŞİK YAŞADIĞIMI ANIMSADIM. DENEYİMLİ BİR TOPLUM DÜŞMANI OLMA RAGMEN BU SEFER TONGAYA DÜŞMÜŞ, TOPLUMSAL BASKIYA TESLİM OLMUŞTUM...

ANCAK BU SEFER KARŞIMDAKİLER, ZORLAMA ALT METİN OKUMALARIYLA SALDIRAN GÖMEZLER DEĞİL, RÜTBELİ ENTELLEKTÜELLERDİ... İŞTE ŞİMDİ KISKIRAK YAKALANMIŞTİM!

PEKİ BUNDAN DOLAYI GERKEKTEN UTANMALI MIYDIM? TOPLUM SEVDALISI DOSTLARIMIN İDDIA ETTİĞİ GİBİ HALKI KÜĞÜMSÜYOR; KİTELERİ CAHİL, BİLİNGSİZ VE/VEYA BECERİK-SİZ Mİ GÖRÜYORDUM?

AKSİNE KARDEŞLERİM! TOPLUMUN, TERCİHLERİNİ OLDUKÇA BİLİNGLİ ŞEKİLDE YAPTIĞINI DÜŞÜNÜYORUM! O, KENDİ VARLIĞINI KORUMAK İÇİN BİZİM GİBİ PÜRÜZLERDEN KURTULMASI GEREKTİĞİNİN FAZLASIYLA FARKINDA...

ONA KALIRSA, HER BİRİMİZ ORTALAMA VATANDAŞA GÖRE EN AZ BİR YÖNÜMÜZLE UĞTAYIZ... FAZLA UZARSA TIRNAK GİBİ KESİLİP ATILMASI GEREKEN ÇIKINTILARIZ

O ZAMAN AL ELİNE MAKİNALIYI TARAYA TARAYA GEZ; KOLUNDAN TUTAN MI VAR BİRADER?... YOO DOSTUM! BENİM TEK TEK İNSANLARLA SORUNUM YOK...

AYRICA ÖYLE DAVRANIP DAHA ÇOK KENETLENMELERİNİ SAĞLAMAYA DA HİÇ NİYETİM YOK... YEMEZLER SİYASETE Mİ ATILACAKSIN? NE?

YEMİŞİM SİYASETİ! BİZ TOPLUMLA DALGAMIZI GEÇİP ONUN İTİBARINI ZEDELESEKİ; BU ŞEKİLDE İNSANLARI ONDAN SOĞUTUP TEKER TEKER KOPARSAK DAHA ETKİLİ OLMAR MI? Hİ?

E, HANİ BUNU YAPMAYA GELİŞEN OYDU? BRABO! ŞİMDİ ANLAMAYA BAŞLADIM! MADEN O BİZİ YALNIZLAŞTIRMAKLA TEHDİT EDİYOR, BİZ DE OYUNU KURALINA GÖRE OYNARIZ!...

...VE BÖYLE YAPTIĞIMIZDA EMİN OL BİZ KAZANIRIZ. ÇÜNKÜ BİZ YALNIZ DA OLSAK HAYATTA KALABİLİRİZ; AMA TOPLUM YALNIZLAŞIRSA...

YOK OLU...

Kelimelerin Gücü

Size birçoğunuzun bilmediği bir yeraltı etkinliğinden bahsedeceğim. Kiminiz iş yetiştirmeye çalışırken, kiminiz gündemi yakalamak için müsajdır, yolsuzluktur, analizdir kovalarken birileri bir yerlerde masal anlatıyor. Herhangi bir gönderme

yapmıyorum, hakiki masaldan bahsediyorum. Pamuk tenli birileri, oda tiyatrosu gibi minik mekanlarda mum ışığını yakıp Pamuk Prensesli çağdaş masallar anlatıyor. Gelen herkes yetişkin ama ancak anlatıcı gözünü büyüttüğünde içleri merakla doluyor; ancak bir bebeğe hitaben kullanılabilecek ince sesle heyecanlanarak yerlerinde dikeliyor; koca koca adamlar ayaklarını yere vuruyor. Bütün bu pamukluk anlatı öncesi ve sonrasına da hakim. Herkes sabah sinirden duramayan mafya videosu izlememiş gibi naif dolaşiyor.

“Dolunay Hanım, hikâye anlatmaya nasıl karar verdiniz?”
“Bugün burada sizlere bu hikayeleri anlatabiliyor, beni tamamlayan bu işi yapıyorsam tek sebebi annemdir. Bana kelimelerin ne kadar güçlü olabileceğini o gösterdi. Bir gün abimin elindeki kitabı gördü ve neden o kitabı aldığını sordu. Sonrasında gereksiz harcama yaptığı için abimi rencide edebileceğini düşündüğü onlarca ithamda bulundu. Abim gözümün önünde ağlama krizlerine girip panik atak geçirdi. Halbuki annem sesini yükseltmemiştir, fiziksel herhangi bir eylemde bulunmamıştı, sadece konuştu, kelimelerin gücüne inandı ve bir insan üzerinde bu kadar kuvvetli bir etkiye bulunabildi. O günden beri ben de kelimelerin gücüne inanıyorum.”

Yeraltı etkinliği dedim ama gizli bir etkinlik değil, Google’a “masal dinletisi” yazarak ulaşabileceğiniz uzaklıkta. Fakat hiçbirimiz durduk yere herhangi bir yere masal dinletisi yazmıyoruz. Çünkü masal öldü. Bunu etkinlikte diyemem tabii, desem birileri hemen itiraz eder. Hayır masallar ölmedi. Tiyatro? O da ölmedi. Sinemaya öldü diyorlar şimdi, o da ölmedi. Ama yaşıyor da denemez. Artık her film sinema daha ölmedi demek için çekiliyor; her oyun tiyatronun ölmediğine delil gösteriliyor; her masal insanlık tarihi kadar eski sözlü hikayeciliğin yaşadığını kanıtlamak için anlatılıyor. Sürekli henüz ölmediğini anlatan bir adam kadar bunaltıcı.

“Ben daha ölmedim Deniz.”
“Tamam abi konuyu değiştirelim.”

Şimdi ister istemez şu sorulabilir, «Deniz ülkede, dünyada bunca dert varken birbirlerine masal anlatıp mutlu olan insanlar mı kaldı sataşılacak? Gidip yanlarında kaypak gibi gülümseyip her türlü hikâye anlatıcılığına büyük saygı duyduğunu belirten sesler çıkarıp sonra dergi köşesine malzeme çıkarmak için beyinsiz beyinsiz çıkarımlara varmak ne kadar doğru? Senin kuyruk acını da biliyoruz, ortamdaki insanların senin toksik enerji yayan esmer tenini istemediklerini hissettiğinden beri masal anlatıcılığına dair itibarsızlaştıracak, gömülecek bir nokta aradığını...” gibi devam eden biraz haklı biraz hadsiz sorular sorulabilir. O durumda bana da cevap hakkı doğar, “Bunları nereden biliyorsun, telefonlarımı mı dinliyorsun puşt?” diye soruya soruyla cevap verebilirim.

Polemikler bir yana her masal dinletisi içimde kapanması zor bir boşluk açıyor. Kelimelerin gücüne inanan anlatıcı kahramanımız Küçük Cin’in ani dönüşünü canlandırırken önümde oturan orta yaşlı kadının yüreği gerçekten ağzına geliyor mu? Ya da paçosuz dizimin üzerine düşen çat-pat Türkçeli hippy, ejderhadan bu kadar korkuyor mu? Beni bu sorgular tedirgin ediyor. Gerçekten 5 yaşındaki çocuklarla Küçük Cin’in Hikayesi’ni dinlesem içim rahat olurdu. Ben de duygularımı rahat ifade edebildim. Şimdi Ejderhalı sahnede kendimi salıp ayaklarımı birbirine vurarak heyecanlansam herkes dönüp dalga geçecekmiş gibi geliyor. Üç etkinlikler tetikleyim şüphemi besleyecek bir durum olmadı. Beşinci masalımdan sonra belki ben de salarım. Kelimelerin gücüne inanırım.

ISIRIK HADİSESİ

Çiğ Köfteci Gakkoş Usta'nın yanından geçip de kendime "Hızlı bir dürüm mü?" sorusunu sormadığım olmamıştır herhalde. Yine güneşli bir akşam üstü, kulağımda keyfime keyif katan bir Kenan Doğulu melodisi eşliğinde alanına girdiğimde

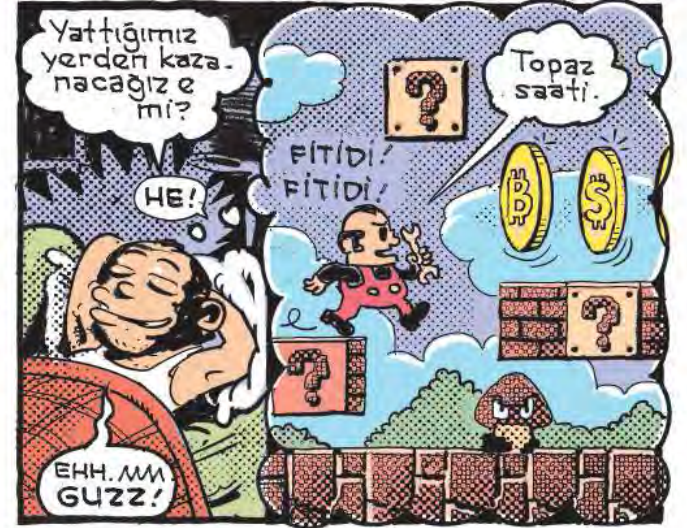
o şirin dükkanın, selam verip geçmekti niyetim. Lakin gözlerim, Gakkoş Usta'nın gülen gözleriyle buluştuğunda Kenan büyü sözlerini fısıldıyordu kulağıma: "Güneşimi hak ettin, sevgime layıksın artık..." Durdum, kulaklığı çıkardım. İkrâm sıkımını sunarken o kendine has, kelime sonlarında yükselen tonlamasıyla halimi hatırladı sordu ustam: "Naber abisî?" Kısa bir sohbetin ardından bol taze soğanlı dürümümü ve ayranımı elde tüketmek üzere aldım, kulaklığı tekrar taktım: "Telli duvaklı gelinlikler, görmedi hiç böyle taze, dualar ediyor bebekler, kavuşmalı bak bu bedenler..." Kenan bunlar nasıl sözler? Ben Shake It Up Şekerim zamanlarında dahi seni savunmuş biriym, ne yapmaya çalışıyorsun, amacın ne? Bu şarkının Spotify'da ne işi var? Ne olduğunu anlamadan indirirler adamı. Lütfen... Müziği kapadım, çiğ köfteden dev bir ısırık aldım, ağızımdaki bitmeden bir tane daha, patlayan nar ekşisi tadının verdiği tatminle yola koyuldum.

Çiğ köfteden aldığım dev ısırık kız arkadaşımın en yakın arkadaşı tarafından bizzat görülmüş. Ben Kenan Doğulu'ya sövdüğüm anlarda selam vermek için yanıma yaklaşıyormuş. Tam açığa girmek üzereyken ısırık, ağızdaki bitmeden bir diğer ısırık hadisesi vuku bulmuş. Kadıncağzı görüntüden ürküp geri çekilmiş. Ben haberini tabii ki de Beren'den aldım. "Afiyet olsun canım, çiğ köfteleri götürüyormuşsun," diyordu Whatsapp mesajında. "Ne kadar görmüş tam olarak?" gibi acizce bir soru sorabildim. Dürümü bitirmem çok uzun sürmediği için tamamını izlemiş. En son kağıtta kalan parçaları hüplettiğim kısımlar dahil. Biraz dalga geçti, biraz kızdı, telefonu kapattık. Esasında Beren'in derdi çiğ köfte yiyip sağlıksız beslenmemle ilgili. Bu konudaki tavırım ezelden beri nettir. Herkes işine baksın. Anlamadığı konularda yorum yapmasın. Etsiz çiğ köfte vegan bir seçenek olmasıyla, içindeki besleyici maddelerle, temiz yapıldığında (ki bildiğim en temiz Elazığlı elleri Gakkoş Usta'ya aittir) geride hiç bir kuşku bırakmayan, çağının ötesinde bir sokak yiyeceğidir. İstediyi kadar tartışırım ancak burada beni esas yaralayan başka bir konu var.

Ben yetiştirilme tarzımla, alışkanlıklarımınla tamamen çelişse de diğer insanların hakkımda düşündüklerini önemsememeyi bir numaralı hayat gayesi edinmiş, "Elalem ne der" ciliğin bir numaralı düşmanı Akın Aslan... Bu hadise kanıma neden bu kadar dokundu? Gakkoş Usta – ev hatında çok daha hızlı tükettiğim dürümler oldu. Onları kimler gördü de söylemiyor? Belki insanlar sağa sola kaçışıyor ben dürüm yerken. Belki yanımdan geçerken yavrularının gözlerini kapıyor anne babaları, görüp de etkilenmesinler diye. Alınan kişiliğimi baskılamak için türettiğim tüm senaryolar bitince; hadiseyi unutmak ve biraz kafa dağıtmak için şortumu giydim, kulaklığı taktım ve fiyakalı bir Kendrick Lamar parçası eşliğinde parktaki basket sahasının yolunu tuttum. Ben bu dünyaya kendi çöplüğümde haz almaya gelmişim. Isıracağım her çiğ köfte dürüm, atacağım her basket ve şimdi burada yazıya dökmekten çekindiğim tüm güzel anlar için yaşıyordum. "Bana hedonist diyebilirsin, işine gelirse..." diye diklenirken hayali düşmanıma, ayağımı paslı bir inşaat demirine çarptım. Maçı benim yüzümden kaybettik. Takımımın liseli yıldızı sinirden küplere bindi ancak yaşama hürmeten küfürlerini o kadar da kötü bir maç çıkarmayan kısa boylu arkadaşına yöneltti. Eşyalarımı topladım, gençlerden birinin iyi akşamlar dileyen sesine arkamı dönmeden cevap verdim: "İyi akşamlar abisî!"

AYNI EVDE YAŞAYAN İKİ DEVLET MEMURUNUN MACERALARI

Yaz-Çiz
C-ÜSTÜN.

Bu kemiksiz maceranın sonu.

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

ortasına yerleşmiş bir annenin yanına kenardan kafasını uzatan yarım babayı saymazsak toplam 12 kişiyiz. Bu kutlu günde, İsa'nın "Son Akşam Yemeği"ne zorla girmeye çalışarak 13. havariliğe soyunan bu babayı izlemek içimi acıtıyor. Amacımızın ne olduğunu tam bilmiyorum, ama bir amaç olmasa da mesele evladınızda ne idüğü belirsiz bir çok oluşumda boy göstermek zorunda kalabilirsiniz. Çünkü okullar (özellikle özel okullar), evladınızı kalkan gibi kullanarak sizi normalde elinizin tersiyle iteceğiniz etkinliklere sürüklemeye bayılırlar. Bu uğurda, evladiyla birlikte bir tuvalet kağıdı rulosunun tepesine kap-kek kalıbı takıp oluşan şeyin mantar olduğuna inanan babalar ve bu coğrafyanın en iyisini yaptığını sanarak okula

12 HAVARI

Nihayet ben de bölündüm. Bölünmüş ekranda minik diktörtgenlerden biri olma şerefi, Zoom'da gerçekleştirilen bir okul toplantısıyla girdi hayatıma. Bazı büyük kafalı veliler kendi alanlarını tamamen kaplarken, ben leblebi kafamla bir Japon bayrağı gibi ölçülü görünüyorum. Diktörtgenlerden birinin

borcamlarca kısıp taşıyan analar gördüm. Özel okullara ödenen para, matematik, fen, Türkçe ve İngilizce için fazla olduğundan, yönetim evladınızın normal bir çocuk dışında Örümcek Adam ya da Karlar Kraliçesi Elsa olduğuna inanmanızı ister. Evlat değil bir etkinlik büyütürken bulursunuz kendinizi. Günün birinde evladınızı etkinlik olarak büyütmenizi isterlerse, benim tavsiyem yıl sonu gösterisi için evladınızı ağaç olarak büyütmenizdir. Okul yönetimine ısrar edin: "Yılmaz Bey (müdür yardımcısı) benim çocuğum gösteride ağaç olsun!" deyin. Böylelikle çocuk sahnede yorulmuyor. Bir köşede sahte rüzgarlar estikçe tatlı tatlı salınıyor.

Ekranımdaki diktörtgenlere bakıyorum. Velilerden üçü fonuna kitaplık almış. Pileli perdeyi tercih eden dört, boş duvarın önüne oturan üç kişi var. Velilerden bir tanesi de kamera açısını ayarlayamayıp arkasına tavanı almış. Tavancının kameraya bakışı biraz değişik; Erdoğan'ın Baykal'ı izlerken sergilediği hali anımsatıyor. Baba değil görev verilmiş bir dede belki de. Benim fonumdaysa modern bir tavan avizesi var. Kırmızı kumaştan yapılmış bu avizeyi tam kafamın üzerine denk getirerek adeta bir fes etkisi yaratıyorum, ama ortam o kadar ciddi ki hiç kimsenin gelenekle modernizmi birleştiren bu kreasyonumu fark ettiğini sanmıyorum. Bence komik. En azından içinde bulunduğumuz durum kadar sıkıcı değil.

Diktörtgen veliler, pandemiyle birlikte boka dönen eğitim sisteminden rahatsızlıklarını belirten haklı sitelerde bulunuyorlar. Pis bir insan olduğundan,

bu sitemlerin altında devlet okullarındaki çocuklarla olan farkın gittikçe açılmasına duyulan gizli bir sevinç olduğunu düşünüyorum. Gittikçe yabancılaşıyorum diktörtgenlere. Napiyoruz ki biz böyle? Kararsız Ziya'nın 1000 parçaya bölüğü eğitim sistemini 12 parçaya indirmeye mi çalışıyoruz? Bu gece, 12 Zoom neferi olarak tevhide tedrisatı yeniden mi ilan edeceğiz?

Güzel konuşuyorlar. Kendilerinden eminler. Kafamda fesle hiç konuşmadan gülümseyerek izliyorum. Yanına yarım kocasını almış kadın, kendi çocuğu üzerinden ortami domine etmeye başlıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama konu Ziya'nın pandemideki boktan kararlarından evlat övgüsüne evriliyor. Gözler parlıyor, herkes kendi çocuğunun gizli övgüsü için sıra beklemeye başlıyor adeta. Oğlum korkma! Gerekirse ben de bulurum bir şeyler...

Diktörtgen veliler, sırayla ve garip bir gülümseme eşliğinde çocuklarının hiç çalışmadığından bahsetmeye başlıyorlar. Ama tahmin edersiniz alınan notlar gayet iyi. "Hiç çalışmamak", eğitim sistemimizde yaş tanımaksızın yıllardır rastlanan kadim bir davranış biçimi. Ne kadar istekli olsam da bu muhabbete katılmakta güçlük çekiyorum. Bana, benim yüzümden (asosyalılık) bir türlü sıra gelmiyor. Evet benim oğlum da bazen çalışmıyor, ama çalışmadığında işin doğasına uygun olarak düşük

notlar alıyor. Diktörtgen velilerin sabırsız yüzlerine bakıyorum, birbirlerini dinlemeden kendi evlatlarını anlatmak için fırsat kolluyorlar. Yarım baba, iyice neşelendiğinden olsa gerek, karısını adeta iterek diktörtgende kendine yer açmaya başlıyor. Sırası gelen, "şimdi bir de benimkini dinleyin bakalım" coşkusuyla hiç çalışmayan, ama iyi notlar alan çocuğunu ortaya sürüyor. Hiç çalışmayan çocukların çok çalışan velilerinden yayılan gurur tüm ekranı kaplıyor. Yaşanan coşkuyla anlatılan hikâyeler arasında büyük bir uyumsuzluk var. Çocukların yetişkin dünyasından çaldıkları "şaşırtıcı" cümleler böyle ortamlarda anlatılmak üzere ezberlenmiş gibi duruyor. Benim oğlumda da var böyle acayip cümleler, biliyorum, defalarca duydum, ama ne yazık ki aklımda tutamıyorum. Bir

insanın evladiyla övünebilmesi için hem çocuğunun hem kendisinin zeki olması gerekiyor. Özür dilerim oğlum, sen çok iyisin, ama ben geri zekalı olduğumdan seni bir türlü bu Zoom'a dahil edemiyorum. Toplantı boyunca ağızdan çıkan tek söz, "Herkes iyi akşamlar..." oluyor. Ama sana söz sevgili oğlum, bir sonraki Zoom toplantısında mutlaka senden bahsedeceğim. Dün Sedat Peker videosu izlerken sarf ettiğin ve unutmamak için not aldığım zeka dolu bir sözünü tüm diktörtgenlere ileteceğim: "Olan biz çocuklara oluyor. Oysa oy bile kullanmıyoruz..."

mustafa satıcı

mert Dolapçioğlu

Merhaba.

Bir keresinde de çok acayip bir şekilde dişlerim eski diş macunumu özledi. Özlemiş yani. Ben bu kadar özlediğini bilmiyordum. Bir baktım ki dev özlemiş. O neydi ya öyle. Çok acayıptı gerçekten. Şimdi bazen biliyorsunuz insanın kendi diş macunu bitiyor. Ha bu defa da ne oluyor. İnsan bulduğuyla şey yapıyor, onu kullanıyor. Bir de öyle aksi gibi bir şey oldu ki o zaman, benim normalde kullandığım diş macununa kıran girdi, hiçbir yerde de bulamadım, o oldu. Çıldıracağım arkadaş. Özlem'imin diş macununu kullandım uzunca bir süre. Mecburen. Ya o ne çirkin bir şeydi ya öyle. O nasıl bir diş macunuymuş. İnsan dişlerine bunu nasıl yapar. İşte bir şey de diyemiyorsun. "Vardır bir bildiği" diyorsun, ki vardır mutlaka bir bildiği. Çünkü bizde genelde birçok şeyi Özlem'im biliyor. Neyse, aylarca sevmediğim bir diş macununu kullandım. Sevgiime yakın bir diş macunu da bulamadım. Zaten benim hayatım hep böyle. Sadece tek bir diş macununu severim. Sadece tek bir arabayı severim. Ben normalde araba sevmem, fakat bir araba var, sanki benim için yapmış deyyuslar. Şu hayatta herkesi bir şekilde tavlıyorlar. Bu arada diş macunu derken araba nereden çıktı değil mi. Taktıysam demek ki. Alamam ama. Zaten şu sıralar hiçbir şey alamam. Şu sıralar bir şeyler alabilseydim de o arabayı alamazdım. Öyle çok pahalı bir şey değil, ama artık her şey çok pahalı. Ya bugün bir kağıt havlu pahalı olabilir mi ya. Pahalı işte. Doları takip etmiyorum, kağıt havluyu takip ediyorum. Fiyatı katlanarak artıyor. Çıldıracağım. Neyse ya, ne diyordum, "kağıt havlu" diyordum. Lan "kağıt havlu" demiyordum, "diş macunu" diyordum. Siz de hiç şeyapmıyorsunuz ha. Dişlerim yine o akşam öyle mutsuzken, Özlem'im verdi müjdeyi. "Senin diş macunun gelmiş, sekiz kutu aldım" dedi. Ağladım ya, net ağladım. Hemen diş macunlarımı kaptım, banyoya koştum. Yedisini özenle yerleştirdikten sonra sekizinci açtım ve fırçaya yeter miktarda ortasından macun sıktım. İşte şimdi dişlerimi fırçalayabiliyordum. Aylardan beri ben diş miş fırçalamıyordum çünkü. Aylardan beri, "ben yaşamadım" desem yeri. Öyle yaşam mı olur. Su tuttum biraz üzerine şeyin, sonra başladım dişlerimi fırçalamaya. Bir an dedim, "öleceğim galiba zevkten ben şu anda". Gözümden akan yaşlar ağzıma ağzıma kaçtı. Ya size şöyle söyleyeyim, bir buçuk saat diş fırçaladım, yine doyamadım. Ben özlediğimi biliyordum bu diş

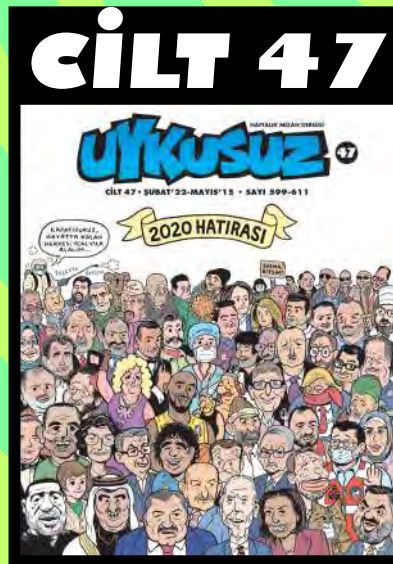
macununu, fakat dişlerim benden de bağımsız, benden de çok daha fazla özlemiş. Bırakamadı macunu dişlerim, öyle söyleyeyim. Bir buçuk saatin sonunda banyodan çıktığımda, ağızımdaki dişler, minelerine kadar erimişti. Bu arada "ağızımdaki dişler" de nasıl bir laftır, sanki başka bir yerimde diş varmış gibi. Sonuç olarak, belki dişlerim erimişti ama mutlu muydum, evet mutluydum. Mutlu olmak için yaşamıyor muyuz zaten. E tamam yani o zaman, tamamdır yani o zaman.

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Napiyorsun ki" dedi. Dedim "napayım ya, köşemi yazıyorum işte." "Ne yazıyorsun ki" dedi. Dedim "işte dişle ilgili bir şey." "Hımm" dedi, "bak aklıma ne geldi şimdi" dedi, "anlatayım da belki bunu da yazarsın" dedi. "Bilemem" dedim. "Ben anlatayım da" dedi. Anlatmaya başladı. Çocukken çarpık dişliymiş kuzenim. Ki öyleydi de yani. Ön dişler çarpıktı. Biri diğerinin üzerine binmişti. Ben buraya kadar olan kısmını zaten biliyorum. Bilmediğim kısmı fena. Annesi olacak kadın, kuzenime diş teli taktıracak yere, bir de "çarpık dişli" diye dalga geçermiş kendisiyle. Vay .mına koyum. Olaya gel. "Ben çocuktum ve hiçbir şeyin farkında değildim, arkadaşlarımla önünde bile çarpık dişlerimle alay ederdi, gerçekten iğrenç biriydi annem, bir gün sevemedim kendisini çünkü o beni sevmeydi" dedi, gitti. Sustum. İçime ayı gibi bir şey oturdu sanki. Hüzünlendim. "Bir süre üzerine gitmeyeyim bari kuzenimin" diye düşündüm ama giderim yani yine bence üzerine. Çünkü bizimki şey gibi değil, bizimki atışma. Karagöz Hacıvat'ı sevmiyor muydu. Seviyordu tabii ki. Ama hüzünlendim bak, onu da söyleyeyim bak.

Bostancı'da bir simit fırını var. Bazen sırf oradan simit alabilmek için, Koşuyolu'ndan çıkıp, bisikletle Bostancı'ya kadar gidiyorum, simit alıp geri dönüyorum. Fakat her defasında şöyle bir şey oluyor, elim boş dönüyorum. Nasıl oluyor bilmiyorum ama, ne kadar simit alırsam alayım, dönüş yolunda bir benç'e oturup, "dur ya bir tanesini yiyeyim" diye bir başlıyorum yemeye, sonra bir bakıyorum ki, hepsini yemişim. Rekorum altı simit. O gün altı simit almıştım çünkü. Yedi simit alsaydım yedi olurdu belki rekorum. Sekiz simit alsaydım belki sekiz olurdu rekorum. O nasıl bir simit yemektir yarabbim. Bir de özel soslari da olunca gidiyor mübarek. Evden çıkıyorum fitim, eve dönüyorum, şişim. Özlem'im hemen anlıyor. "Simit yemişsin" diyor. "E, evet, biraz öyle oldu" diyorum. "Bize niye getirmedin" diyor. Diyorum ki "aslında size almıştım, fakat şöyle bir tadına bakayım dedim, hepsini yedim" diyorum. Genelde bu muhabbet dönüyor yani evde. Daha bugüne kadar Bostancı'dan simit alıp da eve simit götüremedim. Olamadı öyle bir şey hiç.

Hoşça kal.

Bayilerde
marketlerde

ÇIKTI!

www.uykusuzdukan.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Ne güzel değil mi gündüz,/ Toz pembe ufuktaki kırlangıç?”.

Metin Eloğlu

“Böylece, maskesini gerçekten atan insanda hemen kendi benzerimizi buluyoruz” “Heyecan yapmak” gereksiz; Bizim bu maskeli demiyor. Mecazi olanı; “Bu maskeli balo ve onun sahte...” deki maske var ya. O çeşidi onun dediği. Soyut olan. Toplumsal rollerin gerektirdiği. (Murathan Mungan’ın sözlerini yazdığı Yeni Türkü şarkısı)

Olsun, söz ettiği; bir yanıla bu bizim elle tutulur

soluk mavi cerrahi maskeli de kapsıyor. İki yıldır “kendi benzerimiz”i göremeden, bezlerle kaplı yüzüz insanlar arasında ruh gibi dolanmak, marketlerde sıra beklemek falan filan... az korkunç şey değil. “Sahte yüzler”e de razıyım. Şeklen benzerlerime...(Andre Gide Montaigne’in denemeleri için yazmış o sözünü ettiğim satırları) Geçen gün eski bir Venedik festivali (VR3D) videosu izlerken fark ettim. (sen de oradaymışsın gibi hissettiriyor) Herkes maskeli.

Maskeler olağanüstü, rengârenk, estetik taşıyor, paçalardan akıyor falan filan; her biri ayrı sanat eseri, muhteşem... ama, işte biraz uzun süre kapalı yüzler arasında kalmak bile insanı ürkütüyor. O bile. Daracık kaldırımda yüzleri kapalı maskeli bir iri yarı karıkoca kolkola karşıdan geliyor. Ki biz buna neredeyse iki yıla yakın maruz kaldık. “Eyes Wide Shut” in o ünlü muazzam ayın bölümünün neredeyse bütün ürkütücülüğü de maskelerden: yüz ifadesi görememek güvenlik endişemizi artırıyor. Kendimizi o yüz ifadelerine göre ayarlıyoruz çünkü. Virüs kapma, entübe olup boğularak ölme korkusuna falan hiç girmeden. Ölüm tehdidi olmasa dahi iki yıla yakın maskeli dolaşmanın muhtemel tahribatı... Kim bilir neler döndü zavallı bilinçaltılarımızın pıllık pırtık, arapsaçı dehlizlerinde.

Bu günlerin her farklı yaş grubunda farklı çeşitten izleri kalacak. Diğer grupları anlamaya çalışırken şu; eğer bir yeni yetmeyken başıma gelseydi bütün bunlar, kendi adıma; diğer bütün “veçhe”leri bir yana; sadece okula gidilemiyor olmaklığından, o sebeple sevinçten delirirdim herhalde. (şimdi bile istemsizce bir çeşit haz...) Diğer bütün yanları vız gelirdi. Zerre tınmazdım. Sokağa çıkma

yasakları falan hiç fark etmezdi. Olsun, yeter ki tek bir gün olsun o okula gitmeyeyim, o an okulda olmayayım, ne olursa olsun; karanlık bir bodrumda kalmaya razıyım. Mahzende. Böyle iki yıl olanının vaadini; üstünkörü söylenmiş bir halini dahi yarım yamalak duymuş olsam düşer bayılırdım herhalde. (“İki Sene Mektep Tatili” diye sırf adını duyduğumda, aklıma alıp bir tür vecd hali yaşatan bir Jules Verne kitabı vardı okumuştum o aralar)

“Kuşu; tuvale çizilmiş halinde oluşan güzelliği görmüş bir kişi muhtemelen o taşı atmayacaktır” Oscar Wilde böyle yazmıştı. Kuşun çizilmiş/çizilmemiş her türlü çıldırtıcı güzelliği. (niye “geyik tablosu” gören biri değil, o kurşunu atamayan...) Taş atmışlığım yok da, resmi de gerekmez; kuşları, hatta tek bir kuşu uzun uzun seyredince; insan; bir insanın durup dururken nasıl olup da bir çeşit kuş manyağı haline dönüşebildiğini falan anlar/anlarmış gibi oluyor. (biraz) Kuşçular; çok severim. En sevdiklerim. (Kardeşlik hissediyorum) Belgeselde

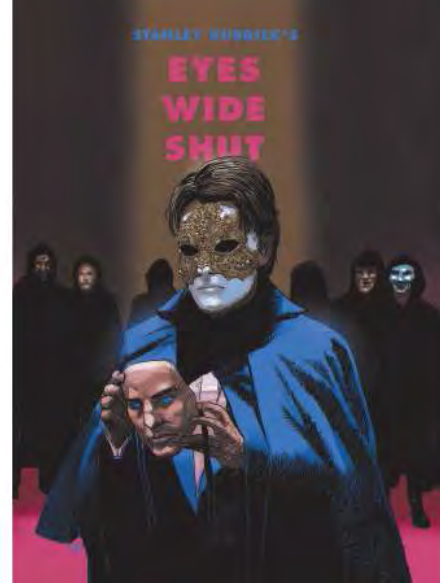
duydum. Terasta yaptığı kümese gidip aralıksız altı saat öylece durup güvercinlerini seyredenler varmış. Oluyormuş. Kapisını açıp sadece bakıyor. Bu uzun sürmüş tecrit vesilesi ile balkondaki kuşları epey seyretmişliğim oldu benim de. Ben bu şeklini seviyorum gerçi. Kafeste, kümeste. Üzülürüm. Sokak hayvanı gibi (gökyüzü hayvanı mı onlar, ne denir, gerçi sokağa da kondukları oluyor) gerekince gelip konuyorlar, sıkılırlarsa uçup... Bu “tecrit ve kuş” meselelerini konu eden muazzam bir siyah beyaz sinema klasığı de vardır. Büyük usta: Frankenstein’ in; “Alcatraz Kuşçusu” / “Birdman of Alcatraz” Hapishane filmi pek sevmeyen için bile (mesela ben) müthiştir. Görmeyene...

Esas “Tam Normal” e gelecek yılın ilkbaharına doğru geçecekmişiz. Öyle yazıyor: Töbe töbe! “Tam

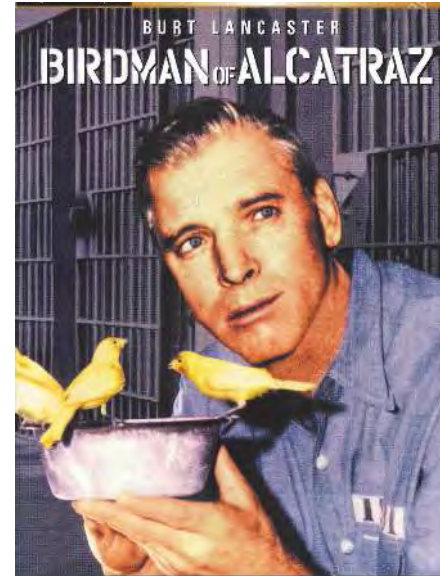
Normal” mi? O nedir? İlk defa duyuyorum. Yeni bir kavramımız daha oldu. “En Tam Normal”? “Normal”in sadece “normal” olması gerekmez mi? Biraz arttırırsan...

Herneyse,

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Gözleri Tamamen Kapalı-1999

Alcatraz Kuşçusu-1962

merkezi çalışanına “Buzdolabından tak tak diye ses geliyor” şeklinde tarif etmeye çalıştım. “Tam olarak tak tak sesi mi duyuyorsunuz” diye sordu. Net bilgi verebilmek ve karşı tarafa da yardımcı olabilmek için duyduğum sesin aynısını çıkartabilmek istedim o an fakat yapamadım. “Tam olarak tak tak değil ama dönen bir cismin sağa sola çarpıtıyordüğünün” dedim. Çağrı merkezi çalışanı “Tak tak sesi değildir o” dedi. Benden daha iyi bildiğini düşünerek “Olabilir” dedim.

Çağrı merkezi çalışanları bu tür durumlarda servis ekibi atamak istemiyorlar sanırım. İsterseniz ben yardımcı olayım ve cep telefonunuza göndereceğim sms ile sizleri yönlendireyim, böylece sorunu daha kısa sürede çözmüş olursunuz önerisinde bulundu. Kabul etmedim. Çünkü kendilerini aramadan önce ben de internet üzerinden birtakım araştırmalar yaptım ve öyle basit bir sorun değildi bu. Ertesi gün için servis talebi oluşturduk.

O gün rahat uyuyamadım. Çağrı merkezi çalışanının “Tak tak sesi değildir o” sözleri geldi aklıma hep.Yarın servis ekipleri geldiğinde sorunu eksiksiz anlatmalıydım. Öyle bir anlatmalıydım ki servis çalışanları “Sorum kesin burada” diyerek nokta atışı yapmalıydı. Hatta öyle bir anlatmalıydım ki bundan sonra gidecekleri her evde benden bahsetmeliydiler. “Bir müşterimiz vardı. O kadar güzel anılatı ki anında tespit ettik, hiç yormadı bizi” demelerini ve sık sık beni hatırlamalarını istiyordum. Bunları düşünerek uykuya daldım ve ertesi günü beklemeye başladım.

Sabah erken saatte iki kişi geldi. Buyur ettim. Buzdolabının tak tak diye ses çıkarttığını onlara da anlattım. "Tam olarak tak tak mı" diye sordu. Bir pervanenin sağa sola çarptığı an çıkan ses gibi dedim. Çarptığı yer pervaneyi yavaşlatıyor ve o anda ses boğuklaşıyor. Fakat pervane dönmek istiyor. Zorlanıyor. Çarpmaya bağlı olarak bu kez daha yavaş dönüyor ve ilk duyduğum tak tak sesi bu sefer daha zayıf bir şekilde kulağıma geliyor dedim. Tok tok değil ama tıkır tıkır gibi bir sese dönüşüyor diye de ekledim. Servis çalışanlarından biri, fan sorunu olabileceğini ve dolabın içini açmak yerine sesi dinlemenin daha doğru olacağını söyledi.

Sanırım yeteri kadar iyi anlatamamıştım. Sesi bir de kendi kulakları ile duymak istediler. Biraz bozuldum ama belli etmedim. Peki dedim bekleyelim. Gün içerisinde on dakikada bir bu sesi duyuyorum. Kanepeye oturdular ve hep birlikte beklemeye başladık. Buzdolabından gelecek tak tak sesini beklerken tek kelime etmedik. Ortamda rahatsız edici bir sessizlik vardı. Bu sessizliği bozan şey ise su içerken ortaya çıkan yutkunma sesim oldu. Sessizlikten mi bilmiyorum ama bu yutkunma sesinden ben bile rahatsız oldum. Suyu yarım bırakarak beklemeye devam ettim.

Maalesef o beklediğim ses bir türlü gelmedi. Normal şartlarda gün içerisinde sık sık duyduğum tak tak sesine hasret kalmıştım. Sesin gelmesi geciktikçe alnımdan ter boşalıyor ve servis ekiplerine mahcup oluyordum. Sanki dolabın hiçbir sorunu yokmuş da ben bir servis manyağıymışım ve gün içerisinde ekipleri evimde görmek istiyormuşum gibi bir görüntü çiziyordum. Çünkü bu sorunlu dolap an itibarıyla kusursuz bir şekilde çalışıyordu. Ya da kusurlarını yalnızca bana gösteren ve dışarıya karşı kendini mükemmil bir beyaz eşya gibi tanıtan iki yüzlü bir dolaptı benim dolabım.

Biraz daha bekledik fakat değişen bir şey olmadı. Tak tak sesi bir türlü gelmiyordu. Keşke gün içerisinde ses kaydı alsaydım ve bakın işte beni rahatsız eden ses bu ses deseydim. Elimde herhangi bir kanıt olmadığı için servis ekiplerine bir şeyler sunamıyordum. Beklemeyi bırakıp dolabın iğini açtılar ve fanı kontrol ettiler. Herhangi bir sorun görünmüyordu. Tam kapayı kapatacakken "Tak tak değil de tıkır tıkır gibi bir ses de olabilir" dedim. Yüzüme bile bakmadan kapattılar kapığı. Tekrar duyarsanız kayıt alın bir de biz dinleyelim diyerek terk ettiler evi. Haftalardır duyduğum sestен eser yoktu. Haklıydılar. Ve ilginçtir hiçbir müdahale yapılmamasına rağmen o günden sonra tak tak sesini bir daha duymadım. Servis ekiplerinin gelmesi bile ürkütmüş olabilir bu küçük beyaz eşyaı. Kendine çekidüzen vermesi için böyle bir tehdit yeterliymiş demek ki.

Sadat Poker'in En Son Videosu!

Sevgili serdengeçtiler, adamın dip dalgaları, mertlikte tur bindirip namerde fobi olanlar, hakikatleri tüm çırılçıplaklığıyla açıklayacağım. Uyuyan deviyandırıdınız ulan! Şimdi o devin serpmne kahvaltısı oldunuz, kibrit kutusu ebadında peynirimsiniz artık benim...

Dostlarım, 16 yaşında ilk kez beni psikoloğa götürdüler. Çünkü yüklük bıçakladım, duvara kafa attım, duvar da boş değildi, sırtıma tuğlayla vurdu. Ya da bana öyle geldi. Neyse, gittim psikoloğa, üç seans sonra psikolog, psikopat oldu. Mesleğe tövbe etti, Buhara'ya yerleşti, kendini dinledi...

Bunun üzerine özümü okumağa verdim. Bütün psikoloji tezlerini yuttum, kokaine düşmüş olan Freud Hoca'dan kalan toplam 4820 şilin borcunu faiziyle beraber torbacısına ödedim, iki gece üstüste rüyamda Abraham Maşlov'a ateş ettim. Vücut çalımılarıyla kurtuldu kurşunlardan çakal. Bunları niye anlatıyorum, okumak benim'çin bir tutkaldır! Bana her gün okuma bayramı. İşte bu sebeple tekmiil kunduzun canına okuyacağam...

Dubai kliması başıma vurdu, heyecan da var, yoklamayı unuttum bak! Yoklayalım hele köftehorları. Kallavisinden vizzosuna, alayını...

Dızdızcılar, vay babamcılar, koparmacılar, heleheleciler, orada mısınız?! Komisyonerler, yanlamacılar, artı birler, pipetçiler, hazır mıyız?! Sapıllıklar, rengi atmışlar, yedek parçalar, gök tengri parçacıkları, el kaldırın ulan! Gelmeyen, devamkesizlik edeni kibrit kutusuna sokup harikalar diyarında gezdireceem...

Gelelim sınıfımızın hayli meşhur tiplerine... Derin Memet, orda mısın? Derin ve kalın eski abim. Kalın mı hala o kadar derin? Ya sen orda ol veya vekaleten vekil oğlun bulunsun. Siz gelmeden başlatmam karnavalı...

Derinlik sarhoşu sağ kol, orda mısın? Yoksa tatilde misin Kıbrıs'ta? Tatilde bile çalışmadan edemezsin, bilirim. Korku ektin, imdi de korku biçeceksin ey Nahçevanlı bahçevan...

Sülo, var mıyız?! Ey süslü şahsiyet, ey son kullanma tarihi geçmiş dönüş biletim, ey ali kıran saç kesen bey! Böyle miydi be kavlimiz? Hani bendim yedi renk?! Kibrit bile karakter ister, Zippo'ya doğalgaz edecem ben seni...

Elazığ'da miting yapacaktım, gitme dediler. Benim mitingimi bensiz yaptılar. Ben n'aaptım peki? Hologram oluban göründüm! Dalgalandım da seslendim! Tekmil koruma tekme tokat girişti de şahsım adına en tırto bir darbe almadım...

Ulan ben kitap okuyodum, kaldığım yeri unuttum, reva mı bana bu peki? N'apayım, bundan sonra kaldığım yere preslenmiş kulak mı koyayım ayrıca niyetine, o mu olsun? Sürgünde kendime göre şeklimi yapmışım, Karadağ'da Kromozom Kardeşler, Sırbistan'da Sus ve Ceza, Bosna'da Budalayka elimdeydi, baş harflerden şekil uydurmuşum, oyalıyodum kendimi. Niye uyandırdın uyuyan deviy Süleyman? Rusya deyince aklına sadece tanker gelir, koca Rus Edebiyatı ne peki? Ne? Hıfzedene ekstra Beyaz Rusya'dan seçme eserler! Biz mürekkep yalayanlar Gogol'un paltosundan çıktık Süslü Sülo, bir tek sen denizin salyasından çıktın. Tek hamlede kurbağa

edecem seni...

Dönüş biletim dediğim zat, kement olmuş üstüme yağıyor. Pasaport desen tünden report. Orası sakıncalı, burası tehlikeli, şurası mutasyonlu. İnterpol peşimde, yetmez gibi yanlış anlama neticesi Milan'ın scout ekibi de takibe almış...

Lan ben nereye gideyim? Yunanistan'a gitsem Mavri Mira, Ermenistan'a gitsem Hınçak-Taşnak, İsrail'e gitsem 'Aleyküm Şalom dişgüç', haritada kırkayak gibi gezinip durayım mı, ey vicdandan muaflar...

Almanya'ya gitsem 'Can Dünder'a dişses oldu' dersiniz, İtalya'ya gitsem 'Papa'nın eteğini öptü, vaftiz oldu, duralitten haç yonttu' dersiniz, Malta'ya gitsem 'Şövalye ayağı, derebeyi hesabı!' E, Amerika'ya gitsem 'FETÖ'nün yeraltı imamı' dersiniz. Fransa'ya zaten gitmem, Macron'dan zeka geriliği bulaşır. Peki ben nerelere akayım gün akşam olmadan ey zalımlar kümesinin doğal üyesi zangoçlar? Tepki olarak, az kullanılmış maskemi buranın Venezuela maslahatgüzarına taktım bu sabah...

Serdengeçti kardeşlerim, bir sonraki videoda leğende minyon köpekbalığı yüzdüreceğim, Pambihören'in gastelerinden külâh yapacağım, hadsizşerefsiz melezerlerini hibrit kutusuna sığdıracağım...

Diyorlar ki bana kanal aç, reklam al, işi sığağa çevir. O toplara girmem... En nihayetinde Dubai'de Youtube Hotel açarız, o olur. Bi kamera, bi tripot, biraz da peri tozu yeter bana lan! Yeter lan!

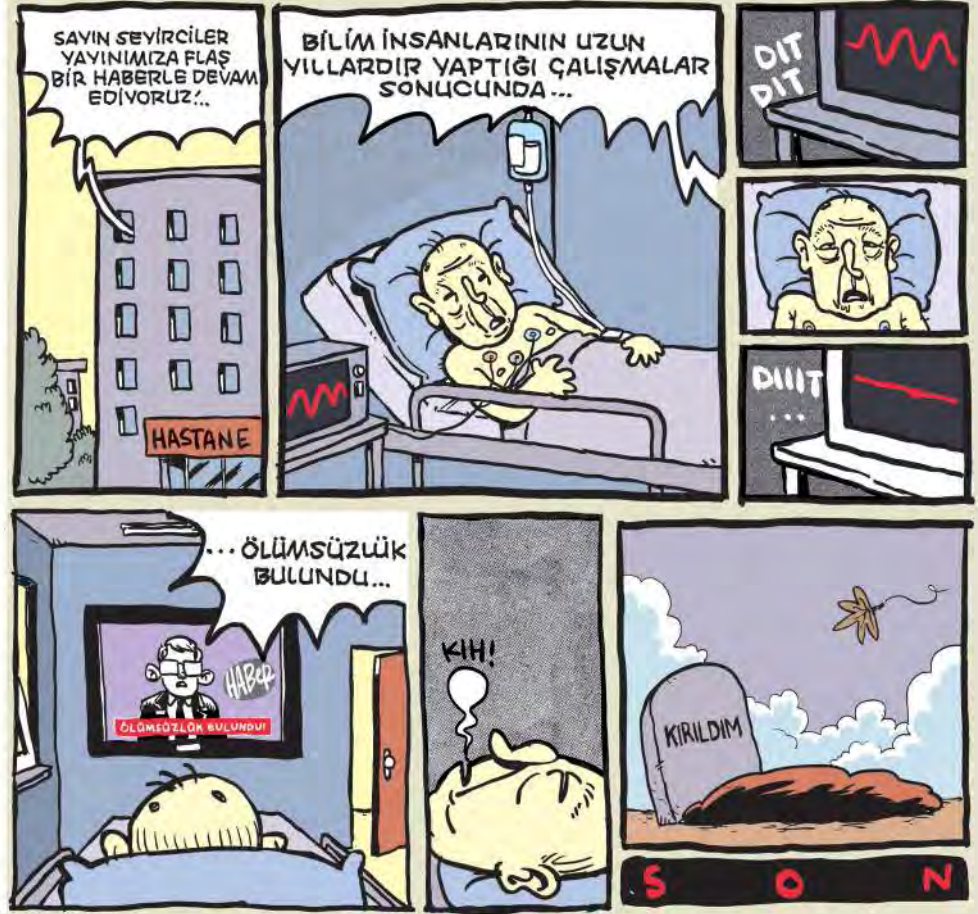

erhan güneş

son kötü haber

arda kaan özcan

Haftalık Mizah Dergisi | 9 HAZİRAN 2021 | Sayı: 717

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur

YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Denizli

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

**YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!**

özet:

GEYSU'NUN KARDEŞİ BÜLENT ŞEHİR DIŞINDAN SAÇ EKTİRMEYE GELMİŞTİR

